

Výhled z okna hotelového pokoje

Výroční sraz francouzského klubu majitelů vozů Mercedes-Benz 190 SL

Francouzští veteránisté zvou každoročně na kulinářskou vyjížďku. Neslibují ani měřený závod, ani bodovanou soutěž. A házení granátem už vůbec. Organizátor se soustředí na výběr trasy, která vydá na tři dny a musí spojit dva trumfy Francie: krásy přírody v nezastavěné krajině a kulinářské zážitky. Dílčí trasa nesmí být delší než 100 km, aby umožnila několik zastávek a dovolila zároveň dorazit včas na oběd nebo večeři. Cílovou stanicí, jak v poledne, tak večer, bývá předem daná nebo do poslední chvíle neznámá restaurace s kuchyní na vysoké úrovni, s výhledem nebo jinou zajímavostí, s pěkným okolím bez snobských rysů.

Ranní řazení s pravidelným hektickým odjezdem, poté následovala zastávka na kávu. Ochranka byla vždy v pozadí

V některých státech můžete mít SPZku na přání

Při loňském srazu byla cílem francouzská riviéra, hlavní stan měli účastníci v Cannes. Cestou na jih jsme navštívili ospalé městečko Vidgevano a jeho jedinečné, neuvěřitelně zachovalé renesanční náměstí. Další zastávkou byla Arpegna (též zvaná Albegna) s historickým jádrem z 12. století a jeho věžovitými, těsně vedle sebe vystavěnými domy. V Janově jsme projeli přístavem, zde doporučujeme mít zavřená okna i dveře – přístav je útočištěm emigrantů z afrického Magrebu a bezpečnost města zde velmi utrpěla. Dále jsme pokračovali přes Savonu s její nádhernou Sixtinskou kapličkou až do Cannes.

V Cannes je vše ve středomořských barvách

Čistá renaissance – náměstí ve Vidgevanu (Itálie)

V Cannes je na nábřeží pouze jediný hotel, který disponuje dostatečně rozsáhlou zahradou a místem pro zaparkování všech aut. Většina z 65 vozů byla z Francie a přijela z pařížské oblasti po vlastní ose. Další početné skupiny přijely z Německa, Belgie a Itálie. Celkem přijeli účastníci z devíti zemí, po jednom i z USA a z Ruska.

Při prohlídce vystavených aut na hlídacím trávníku jsme byli překvapeni výborným stavem téměř šedesátiletých aut, většinou v původním stavu, částečně v novém laku. Na jedné straně má SL ve Francii hodnotu kolem 50 000 eur, jeden z účastníků však dal za renovaci ještě více. Sraz byl pro návštěvníky Cannes vítanou příležitostí, jak si zkrátit dlouhou chvíli, každodenně přicházející na naše parkoviště stovky obdivovatelů.

Odjezd na výlety byl ráno v devět, na francouzské poměry tedy nejen brzo, ale i neuvěřitelně přesně. A odjíždělo se v doprovodu motorizované ochranky. Zachopomenutelná zůstanou místa jako zachovalá horská vesnička Mougins z 12. století, postavená v románském stylu a dnes pevně v rukou umělců. Přestávka byla na vyhlídce, odkud

bylo možné dohlédnout až 100 kilometrů daleko, následoval oběd v restauraci na sněhobílém písku Tahiti Beach Tropezina v St. Tropez s obligátním koupáním. Dalším vrcholem byla návštěva umělecké sklárny v Biot. Specialitou je tam těžké hutní sklo nádherných barev a forem. Co kus, to unikát, silně mi připomínající české umění. Během prohlídky hutě se vše vyjasnilo. Osm z patnácti zaměstnanců jsou umělci ze severních Čech. Tvoří tam za podmínek odpovídajících francouzským předpisům: na „pozvání“ jako stážiště. Samozřejmě měli velkou radost popovídat si v mateřštině, a tak se návštěva muzea uměleckého skla pěkně protáhla. Na cestě jsme minuli věhlasné St. Paul de Vence, kde tvořili Freinet, Prévert, Baldwin, Folon, Chagall, Roux a bydleli Maeght, Mme. Signoret a Yves Montand. Nedaleko se nacházelo starobylé městečko Frejus a jeho římský amfiteátr. Další lahůdku představovala návštěva soukromého kopečku a více než sto let staré Rothschildovy vily, sloužící jako muzeum pro jejich sbírku, kterou darovali městu Nice. Následovala čajová ceremonie jako

v Japonsku, prohlídka zahrad podobných těm ve Versailles a výhled z Rothschildova návrší nad Nice – pohled jako pro bohy. Další výlet měl cíl v St. Tropez, na které také nikdo nezapomene: na hlídacím parkovišti byla po poledni odcizena zadní světlá a natahovací Kienzle, téměř nenahraditelné hodinky, které už na trhu nejsou. Poslední den se jelo po horách, Les Alpes Maritimes. Kdo chtěl, zastavil se na milníku římského impéria (1. stol.) Julia Augusta v La Turbie, jiní dali přednost husím játrům a vychlazenému muscadettu v následující vesničce. Oběd na rozloučenou byl v hotelu, který doslova ční nad Monte Carlem a kam Francouzi moc nejezdí. Jedinečný výhled z veliké terasy, kde jsme zvolili nového prezidenta, nekončící aperitiv a dobré jídlo – tak se s námi rozloučili a vyslali po čtyřech kulinářsky náročných dnech domů vytrávit.

Francouzi si zatím příliš velké starosti s mírným požitím alkoholu nedělají, a že by na silnici zastavili veterána, to se snad ještě nestalo. A to jich zde jezdí určitě hodně, i bez platných dokladů.

Text a foto: Dr. Jiří W. Pollak

Renovace auta stála přes 60 000 eur

Jean-Pierre, prezident klubu, s Evičkou z Čech